U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobkyně: **D. M.,** proti žalovaným: **1) Úřad Městské části Praha 7, odbor sociální a státní sociální podpory,** se sídlem nábřeží kpt. Jaroše 1000, **2) Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2005, č. j. 5 Ca 83/2004 - 74,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) elektronickým podáním se zaručeným elektronickým podpisem, doručeným Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“) dne 11. 4. 2012, podala odvolání proti všem rozhodnutím, vydaným městským soudem ve věci sp. zn. 5 Ca 83/2004, ve které byla účastnicí řízení. V podání poukázala na skutečnost, že rozsudek městského soudu byl vydán bez jednání, ačkoli s takovým postupem nesouhlasila. Rovněž uvedla, že neobdržela žádné rozhodnutí, přestože ze spisové dokumentace zjistila, že ve věci bylo dávno rozhodnuto.

Na výzvu městského soudu dalším podáním, doručeným prostřednictvím elektronické podatelny městského soudu dne 28. 5. 2012, potvrdila, že podáním ze dne 11. 4. 2012 měla na mysli kasační stížnost. Zároveň sdělila, že kasační stížnost „ve správné formě“ doplní po ustanovení právního zástupce. Poté městský soud předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti a předložil zároveň i spis sp. zn. 5 Ca 83/2004.

Rozsudkem ze dne 25. 11. 2005, č. j. 5 Ca 83/2004 - 74, městský soud zčásti zamítl a ve zbytku odmítl žalobu stěžovatelky na nečinnost žalovaných a na náhradu způsobené škody. Rozsudek městského soudu byl stěžovatelce doručován na adresu jejího bydliště M. 7, P. 7, kterou uvedla i v nyní posuzované kasační stížnosti. Stěžovatelka nebyla na dané adrese zastižena, zásilka byla proto dne 29. 11. 2005 uložena a stěžovatelce byla zanechána

výzva, aby si zásilku vyzvedla. Protože to neučinila, byla zásilka dne 16. 12. 2005 vrácena městskému soudu, který následně vyznačil i právní moc rozsudku dnem 9. 12. 2005.

Přestože se podání stěžovatelky nachází na samé hranici posouzení jako kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud je za kasační stížnost nakonec považuje. Stěžovatelka je za kasační stížnost označila, uvedla důvod, který obecně lze považovat za jeden z kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) a označila také podmínku, za které by kasační stížnost řádně doplnila. Na základě zjištěných skutečností ovšem tento soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je podána opožděně.

Stěžovatelka nebyla při doručování rozsudku městského soudu zastižena na adrese svého bydliště a rozsudek městského soudu si nevyzvedla ani v úložní době. Zásilka byla řádně uložena a připravena k vyzvednutí od 29. 11. 2005 a stěžovatelce byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedla. Tuto možnost stěžovatelka nevyužila, a proto byla zásilka po uplynutí úložní doby vrácena odesilateli. Není tedy pravdivé tvrzení stěžovatelky, že jí žádné rozhodnutí městského soudu v dané věci nebylo doručeno. Možné je, že o uložení zásilky stěžovatelka vůbec nevěděla, to však není z hlediska fikce náhradního doručení významné, jak je dále vysvětleno.

Podle § 42 odst. 5 s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení.

Ust. § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) ve znění platném v době doručování předmětného rozsudku městského soudu znělo: „*nebude-li uložená písemnost vyzvednuta do 3 dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; to neplatí, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno (§ 50d odst. 1) nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné*“. Dodat lze jen to, že žádná z uvedených výjimek v dané věci neplatila.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že došlo k náhradnímu doručení rozsudku na základě fikce jeho doručení. Uložená zásilka, obsahující shora uvedený rozsudek městského soudu, byla k vyzvednutí žalobkyní připravena od 29. 11. 2005. Od následujícího dne počala plynout desetidenní lhůta, která uplynula dne 9. 12. 2005. Tímto dnem se napadený rozsudek městského soudu považuje za doručený, a to bez ohledu na to, zda se žalobkyně o uložení písemnosti vůbec nedozvěděla.

Dle § 106 odst. 2 s. ř. s „*kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*“

Kasační stížností napadený rozsudek městského soudu obsahoval poučení, v jaké lhůtě a kde lze rozsudek napadnout kasační stížností. Ze skutečnosti doručení rozsudku dne 9. 12. 2005 tedy plyne, že dnem 10. 12. 2005 začala běžet dvou týdenní lhůta (§ 40 odst. 1 s. ř. s.), ve které mohla být kasační stížnost včas podána. Tato lhůta marně uplynula dne 23. 12. 2005 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu spisu vyplývá, že kasační stížnost byla podána až 11. 4. 2012 tedy více než 6 let po uplynutí zákonné lhůty.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost také v případě, že je podána opožděně, jako tomu bylo v posuzované věci. Při splnění uvedené zákonné podmínky tak Nejvyšší správní soud rozhodnout musí.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalobkyně žádala o ustanovení právního zástupce. Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem, pokud sám nemá požadované vysokoškolské právnické vzdělání. Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. může soud stěžovateli, u něhož jsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, ustanovit zástupce, je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv. Jedná se tedy o splnění dvou kumulativních podmínek. Jedna z nich byla stěžovatelkou prokazována předložením řádně vyplněného potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, splnění další podmínky vyplývá ze skutečnosti povinného právního zastoupení. Nejvyšší správní soud ovšem zároveň zdůrazňuje, že by bylo proti zásadě hospodárnosti soudního řízení, aby byl na náklady státu ustanovován advokát za situace, kdy kasační stížnost musí být odmítnuta pro opožděnost a právní zastoupení tak vlastně stěžovatelce k ochraně jejích práv přispět ani nemůže. Tento závěr podporuje i letitá judikatura Nejvyššího správního soudu, srovnej např. usnesení ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Afs 34/2008 - 103.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu